

Dierenarts dr. Nimi instrueert kinderen uit Nizamuddin Dargah (Delhi) hoe ze hun ezeltje moeten verzorgen

In een land waar miljoenen mensen dagelijks moeten vechten voor hun voortbestaan komt het welzijn van dieren meestal op de tweede plaats. Veel dieren in India worden dan ook overbelast en mishandeld. Brooke Hospital for Animals laat de eigenaren zien dat een betere behandeling van hun dieren niet alleen in het belang is van de dieren maar ook van hen zelf.

In Indiase baksteenovens, waarvan er alleen al in de omgeving van Delhi zo'n duizend zijn, werken gemiddeld zestig ezels en paarden. In zadeltassen of voor zwaar beladen karren zeulen zij duizenden kilo's gedroogde kleistenen naar de oven. Kleistenen die overigens nog steeds vooral door kinderen eerst in vormen gegoten worden. Eenmaal gebakken brengen de dieren de stenen naar de opslagplaatsen. Net zoals, wederom, de vele kinderen die dat tot op de dag van vandaag ook nog moeten doen. Heen en weer, heen en weer, in de brandende zon, de godganse dag. Het hele seizoen door. De dieren krijgen geen rust, geen schaduw, nauwelijks drinkwater en nauwelijks voer. Soms draagt een ezeltje van zeventig kilo stenen tot een gewicht van wel 180 kilo. Vreselijke rugwonden, zweren op hun benen en rug vanwege stokslagen en struikelpartijen, bacteriële infecties maken hun leven tot een ware hel. Geen wonder dat de meeste dieren het zware werk niet overleven. Eén tot hooguit twee seizoenen en het is op.

Pelgrims en muil dieren

Ieder jaar bezoeken tienduizenden pelgrims de heilige plaats Kedarnath in het Himalaya-gebergte, waar Shiva zetelt. Je kunt daar alleen komen vanuit Gaurikund, de laatste voor gemotoriseerd vervoer nog bereikbare plaats. Via een veertien kilometer lange, 1600 meter stijgende, moeilijk begaanbare weg. De meeste pelgrims laten zich door muil dieren en pony's vervoeren. In het hoogseizoen zijn er daarvan wel zeventuizend aan het werk. Tien of meer keer per dag leggen de dieren de zware route af. En inderdaad, veel van hen leggen het ook af. Elk jaar sterven meer dan driehonderd dieren door uitputting en verwaarlozing. Uiteraard kon Brooke dat niet aanzien, dus werd er een veterinaire hulp post opgezet. Alleen open gedurende het pelgrimsseizoen ...

Onwetendheid

Soortgelijk is het gesteld met de honderdduizenden ezels en paarden in de grote Indiase steden. Of ze nu worden ingezet als lastdier, karren trekken of een tonga - de taxi van de armen -, hun leventje ziet er niet veel anders uit. Verwondingen door het verkeer, door slaag, door verkeerde tuigage, uitdroging, oververhitting, ondervoeding, verkeerd hoefbeslag, behandeling - mishandeling dus

foto: Brooke Hospital

- door kwakzalvers, dat alles is aan de orde van de dag. 'Begrijp me niet verkeerd, ik beschuldig niemand', aldus een van de Indiase dierenartsen van Brooke Hospital for Animals. 'Het is niet uit wreedheid dat de eigenaren van deze arme dieren dit laten gebeuren, of soms eigenlijk zélf veroorzaken. Het is vanwege het schamele inkomen dat zij mislopen als hun dier moet rusten of vanwege behandeling tijdelijk uitvalt. En, dat moet gezegd, uit onwetendheid. Ze weten gewoon niet dat hun dier, net als mensen, pijn voelt, dat ze hun paard of ezel niet moeten slaan. Dat overbelasting uit den boze is en rust hard nodig. En schaduw, vers drinkwater, vers groenvoer. In hun dagelijkse strijd om te overleven is hun medegevoel ondergesneeuwd geraakt. Armoede en dierenleed gaan hand in hand.'

Oorlogslachtoffers

Brooke Hospital for Animals is een organisatie die zich inzet voor de verbetering van de werk- en leefomstandigheden van ezels en paarden in ontwikkelingslanden. Het begin van Brooke ligt bij de Eerste Wereldoorlog. De Engelsen vochten vanuit Egypte tegen de Turken. Ze lieten daarvoor 160 duizend paarden en ezels uit Engeland overkomen. Na de oorlog verkochten ze de dieren aan de Egyptenaren. Voor een habbekrats. Dat was goedkoper dan ze te repatriëren. Toen een tiental jaren later Dorothy Brooke, een Engelse dierenliefhebster, zag hoe beroerd het met de overgebleven paarden en ezels gesteld was, besloot zij daar iets aan te

doen. Zij kocht de dieren terug en startte een dierenhospitaal in Cairo. Om een lang en bewonderenswaardig verhaal kort te maken: Dorothy's initiatief groeide uit tot een wereldwijd opererende organisatie, met intussen een netwerk van klinieken, zowel ambulante als vaste, en tal van voorlichtingsprojecten. In India, Pakistan, Afghanistan, Jordanië en dus Egypte. Zonder opgeheven vingertje - want dat werkt niet - verlenen de plaatselijke dierenartsen van Brooke gratis geneeskundige hulp aan de dieren die dat nodig hebben en voorlichting aan hun eigenaren. Moet een dier tijdelijk worden opgenomen in een van de vaste klinieken dan geeft Brooke, per opnamedag, de eigenaren daar zelfs een kleine compensatie voor.

Voorlichting

In India werkt Brooke sinds 1992. Tot nu toe alleen nog in en rondom Delhi, Hyderabad, Jaipur en Ghaziabad. Brooke India heeft zeventig mensen in dienst, waaronder door Brooke zelf opgeleide veterinaire assistenten uit de eigen kring van eigenaren van ezeltjes en paarden. Dat helpt bij het winnen van hun vertrouwen. De assistenten blijken bovendien uiterst toegewijd in hun eerstelijns hulp ter plekke. Brooke India werkt namelijk uitsluitend met mobiele teams, een soort rijdende kliniekjes. Alleen al in Delhi verlenen deze teams op 42 verschillende locaties op vaste tijden hulp. Plús voorlichting. Dat laatste gebeurt onder meer door middel van instructieborden. In prachtige schilderijen tonen die borden de ongeletterde eigenaren wat zij persé niet moeten doen, en wat nadrukkelijk wél. Sinds 1994

Kwakzalverskwaad

'...Na onze medicijnvoorraad en apparatuur te hebben gecontroleerd gaan we op weg naar Meerut. Daar bezoeken we de groente- markt en een tonga-standplaats. Als we in Meerut aankomen staan er al tientallen eigenaren met hun dieren hoopvol op ons te wachten. Zo ook Sonu en zijn pony. Het dier heeft een afschuwelijke verwonding aan zijn ene oog. Een kwakzalver, - die kon Sonu nog net betalen - , had een bijtende vloeistof in het oog gedruppeld. Dat oog was door een tumor aangetast. Het zuur hielp uiteraard niet. Integendeel, het oog was verloren. We hebben de pijn bestreden en medicamenten toegediend, waardoor het dier weer aan het werk kon. Sonu beloofde ons dat hij terug zal blijven komen. Want zonder vervolgbehandeling zal het niet in orde komen...'

Uit: 'Een dag uit het leven van dr. Thannamal, mobiel team Delhi', Brooke Nieuws, 2005

bestaat er ook in Nederland een Brooke-afdeling. Vooral met het oog op promotie en fondsenwerving. Warm aanbevolen door Anky van Grunsven, Nederlands nationale paardentrots. Ook Martin Gaus, bekend van TROS - Dierenmanieren Op Reis, draagt zijn steentje bij. Meer dan dat: hij bezocht Brooke ter plekke. Dat resulteerde in een serie prachtige, soms schrijnende tv-documentaires. Wie de DVD daarvan ziet steunt onverwijd het belangrijke werk van Brooke Hospital for Animals. Zeker wie burger is van een land met een heuse dierenpartij. Bezoek voor meer informatie www.brooke.nl.

Anthony Draaisma

